

Praten over pillen

[december 3, 2017](#) / [Emmanuel van der Beek](#)

Cipramil, Redomex of Prozac, al ooit van gehoord? De acteurs van Compagnie Tartaren wel. Als zij het in *DEs VADERS, over ver'pilzucht en andere dingen over antidepressiva* hebben, gaat het ook over hun eigen leefwereld.

Sara Duquene en Emmanuel van der Beek

Compagnie Tartaren is nog te vaak de underdog van de Leuvense theaterscène. Het sociaalartistieke gezelschap pikt mensen aan de zelfkant van de samenleving op door met hen een voorstelling te maken. Sommige 'Tartaren' draaien al een tijdje mee, andere staan voor het eerst op scène.

Het raamwerk van hun voorstelling, die ze na enkele jaren hernemen, is *De vader* (1887) van August Strindberg. Daarin twisten vader en moeder over het lot van hun zoon. Vader vindt dat het tijd is dat zoonlief de wijde wereld intrekt, moeder pampert liever nog wat verder.

Onder begeleiding van regisseur Ivan Vrambout verpakken de Tartaren dat verhaal in een hedendaags doosje. Ze stoppen het vol pillen. In hun versie krijgt het dilemma een draai: kan zoonlief wel op eigen benen staan als hij – depressief – afhankelijk is van een dagelijkse dosis medicatie?

Als ze het over medicatie hebben, hebben de acteurs het ook over hun eigen leven. Rafelige randjes aan hun acteerwerk herinneren ons af en toe aan hun korte opleiding tot acteur, maar de personages zijn van hen. Ze geven geloofwaardig gestalte aan hun personages. En aan zichzelf.

In het medicatiedebat kiest elke acteur een kant. Waar vader nog zweert bij de geneeskunde op grootmoeders wijze, vertegenwoordigt de moeder (en de dokter die ze in huis haalt) het rotsvaste geloof in de wetenschap. Dat geloof zal de familie fataal worden. Als halverwege de voorstelling het podium opengaat, zien we het fundament waarop de familie haar leven is gaan bouwen. Onder de scène liggen duizenden doosjes pillen. Voor elke vorm van afwijkend gedrag een capsule. Alles netjes per soort.

In een haast apocalyptisch slot snoert de moeder de vader vast aan de pillenvoorraad. De vader – hij biedt nog als enige weerstand tegen de dictatuur van de medicatie – een krankzinnige die tegen zichzelf beschermd moet worden? Het stuk laat weinig aan de verbeelding over: de medicatie heeft het pleit gewonnen.

Al vroeg in de voorstelling gaat het verhaal niet meer over de familie, maar staat de pillenproblematiek centraal. Het dunne laagje Strindberg – over vader, moeder en zoon – ligt

er hier en daar wat artificieel overheen en had best wat dunner gemogen. Misschien behoef de problematiek die de Tartaren aankaarten geen vaderintriges.

Je hebt geen bijsluiter nodig om de voorstelling te begrijpen. In onze samenleving regeert de farma-industrie en daar verzetten de acteurs zich tegen. Net door voor weinig nuance te kiezen, port de voorstelling waar het pijn doet. We moeten praten over pillen.

DEs VADERS, over ver'pilzucht en andere dingen | gezien op 29 november 2017 in OPEK

Beeld © Compagnie Tartaren